

Дорогие друзья,

Прилагается статья ведущего греческого историка **Феофаниса Малкидиса**, специалиста и борца за признание Геноцида греков Востока, на тему **«Непрекращающееся требование справедливости в отношении преступлений, совершенных во время оккупации 1941-1944 годов»** (информация на греческом и в переводе -google translation- на русском языках).

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

Η διαρκής απαίτηση για δικαιοσύνη για τα εγκλήματα στην κατοχή 1941-1944

«Στη μνήμη της γιαγιάς μου Αικατερίνης Μαλκίδου, η οποία πέθανε από τα βασανιστήρια που υπέστη από τους Γερμανούς. Έβρος 1941».

Η συμπλήρωση ογδονταπέντε ετών, την 6η Απριλίου, από την εισβολή των Γερμανών και των συμμάχων τους στην Ελλάδα, αποτελεί εκτός από την υπόμνηση

της αντιστασιακής ελληνικότητας από τη Βόρειο Ήπειρο, μέχρι τα Οχυρά και την Κρήτη και μία υπενθύμιση της συνέχειας του αγώνα για την απόδοση δικαιοσύνης προς τα εκατοντάδες χιλιάδες θύματα της κατοχής.

Τα εγκλήματα στην κατεχόμενη Ελλάδα αποτελούν, τηρουμένων των χωρικών και πληθυσμιακών αναλογιών, τα μεγαλύτερα του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Οι γερμανικές, ιταλικές, βουλγαρικές δυνάμεις, σε συνεργασία με τους ελληνόφωνους και άλλους συνεργάτες τους, μετέτρεψαν την Ελλάδα σε ένα διαρκές Ολοκαύτωμα. Βρέφη, παιδιά, ηλικιωμένοι, γυναίκες, βιάστηκαν, βασανίστηκαν, δολοφονήθηκαν, κάηκαν, ενώ οι οικίες, ακόμη και τα κοιμητήρια, καταστράφηκαν ολοσχερώς.

Πάνω από 300.000 Ελληνίδες και Έλληνες πέθαναν από την πείνα μετά την επίσχεση και κατάσχεση τροφίμων από τους κατακτητές το χειμώνα του 1941-1942, ενώ μέχρι το τέλος της κατοχής καταγράφηκαν άλλοι 300.000 θάνατοι από την πείνα, τις ασθένειες, τις σφαγές, με αποτέλεσμα ο πληθυσμός της πατρίδας μας να μειωθεί κατά 13,5%.

Οι Γερμανοί (αλλά και οι Ιταλοί, οι Βούλγαροι και οι συνεργάτες τους) κατέστρεψαν 1.770 πόλεις και χωριά στα εκατοντάδες ολοκαυτώματα, ανάμεσά τους, των Καλαβρύτων (13 Δεκεμβρίου 1943), όπου εκτελέστηκαν 1436 άμαχοι, του Διστόμου (10 Ιουνίου 1944), όπου σφαγιάστηκαν 117 γυναίκες, 111 άντρες και 53 παιδιά, της Βιάννου (14-16 Σεπτεμβρίου 1943), όπου σφαγιάστηκαν 461 κάτοικοι, του Κομμένου (16 Αυγούστου 1943), όπου δολοφονήθηκαν 317 κάτοικοι (ανάμεσά τους 97 βρέφη και παιδιά και 119 γυναίκες), της Κανδάνου (3 Ιουνίου 1941), όπου εκτελέστηκαν 180 κάτοικοι, του Χορτιάτη (2 Σεπτεμβρίου 1944) όπου 149 άνθρωποι κάηκαν ζωντανοί μέσα στον φούρνο και το σχολείο του χωριού!

Οι απαράγραπτες οφειλές

Από τις παραπάνω εγκληματικές πράξεις προκύπτει το πρώτο σκέλος των γερμανικών οφειλών προς την Ελλάδα και πιο συγκεκριμένα οι αποζημιώσεις που βεβαιώθηκαν από τη Διάσκεψη των Παρισίων (1946) για τα θύματα. Σύμφωνα με την Διακομματική Επιτροπή της Βουλής των Ελλήνων (2016) οι αποζημιώσεις ανέρχονται στα 107 δισ. ευρώ και μαζί με τόκους φτάνουν σήμερα το 1 τρις ευρώ. Η Γερμανία, έχει καταβάλει μόνο 115 εκατ. μάρκα και αυτά μόνο σε ορισμένες κατηγορίες θυμάτων.

Το δεύτερο σκέλος του χρέους της Γερμανίας προς την πατρίδα μας είναι οι αποζημιώσεις για την καταστροφή των υποδομών, του οδικού και σιδηροδρομικού δικτύου, των λιμανιών, των αεροδρομίων, της διώρυγας της Κορίνθου, του 74% των εμπορικών πλοίων και το 95% των επιβατικών, της λεηλασίας της παραγωγής. Πάλι η Συνδιάσκεψη των Παρισίων, αποφάσισε επανορθώσεις 6,7 δισ. δολαρίων, που με τους τόκους ανέρχονται σήμερα σε 595 δισ. ευρώ, με τη Γερμανία να έχει καταβάλει μόνο 20 εκατ. δολάρια.

Το τρίτο σκέλος είναι η αποπληρωμή των κατοχικών δανείων, που κυμαίνονται από 100 μέχρι 506 δισ. ευρώ, ενώ η οφειλή της Γερμανίας ολοκληρώνεται με την επιστροφή των ανεκτίμητης αξίας 8.500 αρχαιολογικών θησαυρών και 460 πινάκων που εκλάπησαν.

Την ίδια στιγμή η Γερμανία υποστηρίζει ότι το θέμα έχει κλείσει με τη συμφωνία του Λονδίνου (1953), αφού οι επανορθώσεις ανεστάλησαν, με τη συμφωνία του 1960, με την οποία η Γερμανία κατέβαλε 115 εκατομμύρια μάρκα στην Ελλάδα ως αποζημίωση, θεωρώντας κάλυπτε τις υποχρεώσεις της και με τη συνθήκη «2+4» (1990), για την επανένωση της Γερμανίας, με την οποία το Βερολίνο θεωρεί ότι έθεσε τέλος σε κάθε απαίτηση.

Εδώ θα πρέπει να αναφερθεί ότι το Ναζιστικό καθεστώς είχε αναγνωρίσει το χρέος του κατοχικού δανείου, αφού είχε αρχίσει να αποπληρώνει τις δόσεις του. Αυτό το γεγονός αποτελεί το ισχυρότερο επιχείρημα της Ελλάδας, καθώς αποδεικνύει ότι δεν επρόκειτο για πολεμική λεία, αλλά για δανειακή σύμβαση, αφού αν οι πολεμικές αποζημιώσεις μπορούν να θεωρηθούν πολιτικό ζήτημα, ένα διακρατικό δάνειο είναι μια οικονομική υποχρέωση που δεν εξαφανίζεται.

Επιπλέον της άρνησης της Γερμανίας για τις οφειλές της, υπάρχει και το ζήτημα της ηθικής, της ύβρεως για τα θύματα των ολοκαυμάτων: οι υπαίτιοι των εγκλημάτων δεν τιμωρήθηκαν ποτέ, ενώ ορισμένοι κατέλαβαν και δημόσια αξιώματα.

Δικαιοσύνη τώρα!

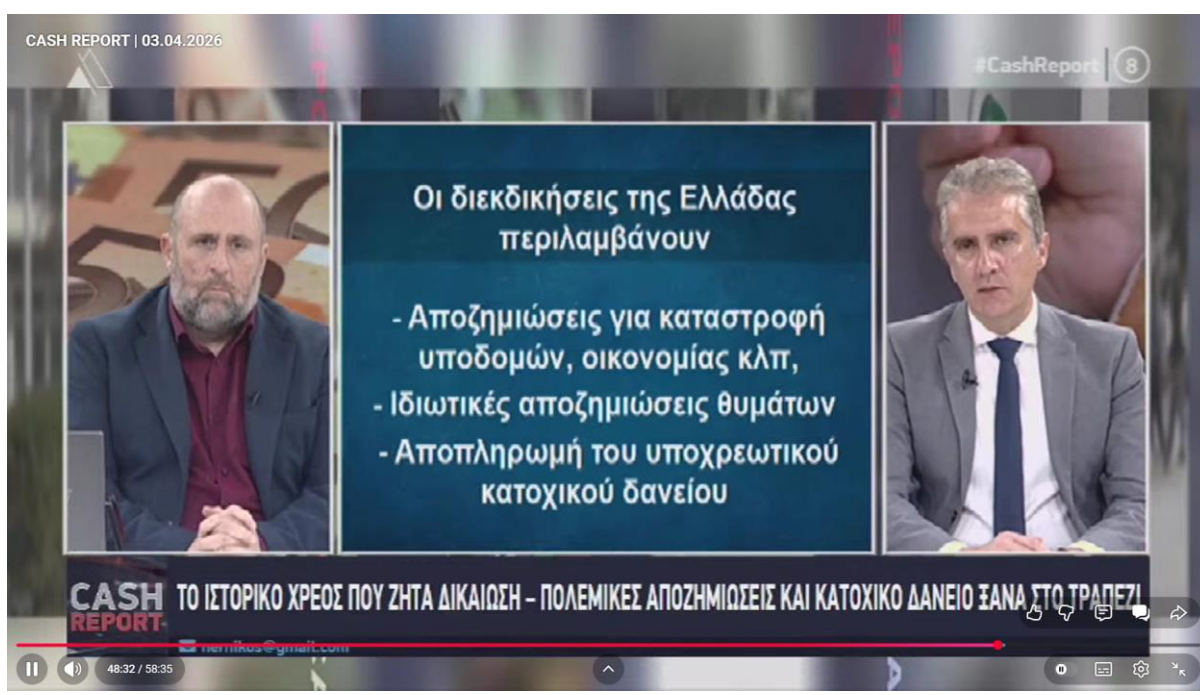
Την ίδια στιγμή, όταν μετά από προσφυγή θυμάτων (π.χ Δίστομο), υπήρξε καταδίκη για τα εγκλήματα και το δικαστήριο επιδίκασε αποζημιώσεις, η εκτέλεση της απόφασης προέβλεπε κατάσχεση γερμανικών ακινήτων στην Ελλάδα. Ωστόσο για την κατάσχεση απαιτείται η υπογραφή του Υπουργού Δικαιοσύνης και καμία ελληνική κυβέρνηση μέχρι σήμερα δεν έχει δώσει αυτή την υπογραφή....

Ταυτόχρονα, η Γερμανία προσέφυγε κατά της Ιταλίας, όπου τα θύματα του Διστόμου είχαν καταφύγει και εκεί για την εκτέλεση της απόφασης κατάσχεσης γερμανικών ακινήτων και το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης δικαίωσε τη Γερμανία, κρίνοντας ότι η ετεροδικία των κρατών υπερισχύει, ακόμη και αν πρόκειται για εγκλήματα πολέμου! Έτσι η απόφαση αποτέλεσε, προσωρινά, τεράστιο πλήγμα για τις ατομικές προσφυγές.

Ωστόσο το 2014, το Συνταγματικό Δικαστήριο της Ιταλίας εξέδωσε μια ιστορική απόφαση κρίνοντας ότι η απόφαση της Χάγης δεν μπορεί να εφαρμοστεί στην Ιταλία, αν παραβιάζονται τα δικαιώματα των θυμάτων να ζητήσουν δικαιοσύνη. Και έτσι άνοιξε ξανά ο δρόμος για διεκδικήσεις στην Ιταλία, όπου εκκρεμούν δεκάδες σχετικές υποθέσεις.

Ογδονταπέντε χρόνια μετά την εισβολή των Γερμανών στην πατρίδα μας, το αίτημα, των θυμάτων και των απογόνων τους καθώς και όλων των Ελληνίδων και των Ελλήνων για δικαιοσύνη, παραμένει απαράγραπτο. Ταυτόχρονα οι επανορθώσεις αποτελούν ηθική και πολιτική υποχρέωση των θεσμών στη Γερμανία, την Ελλάδα και όπου άλλου υπάρχει απαίτηση. Κανένα συμφέρον και καμία σκοπιμότητα δεν μπορούν να εμποδίσουν τη δικαιοσύνη !

Η συνέντευξη για την απαράγραπτη απαίτηση των Ελληνίδων και των Ελλήνων, για τις γερμανικές επανορθώσεις και αποζημιώσεις, στον τηλεοπτικό σταθμό ΔΕΛΤΑ Θράκης.

https://youtu.be/CaWjAfgUa_4

Феофанис Малкидис. Профессор Университета Пантейон.

Непрекращающееся требование справедливости в отношении преступлений, совершенных во время оккупации 1941-1944 годов.

«В память о моей бабушке Айкатерини Малкиду , умершей от пыток, которым она подверглась со стороны немцев. Эврос, 1941 год».

6 апреля исполняется восемьдесят пять лет со дня вторжения немцев и их союзников в Грецию, и это событие, помимо увековечивания памяти греческого сопротивления от Северного Эпира до крепостей и Крита, является напоминанием о продолжении борьбы за справедливость для сотен тысяч жертв оккупации.

Преступления в оккупированной Греции, если рассматривать их в масштабах территории и численности населения, являются крупнейшими за всю Вторую мировую войну . Немецкие , итальянские и болгарские войска в сговоре с грекоязычным населением и другими пособниками превратили Грецию в место необратимого Холокоста. Младенцев, детей, стариков и женщин насильствовали, пытали, убивали и сжигали, а дома и даже кладбища были полностью разрушены.

В результате изъятия и конфискации продовольствия оккупантами зимой 1941-1942 годов от голода умерло более 300 000 греческих мужчин и женщин, а к

концу оккупации было зафиксировано еще 300 000 смертей от голода, болезней и массовых убийств, что привело к сокращению населения нашей родины на 13,5%.

Немцы (а также итальянцы, болгары и их коллаборационисты) уничтожили 1770 городов и деревень в ходе сотен массовых убийств, включая Калавриту (13 декабря 1943 г.), где были казнены 1436 мирных жителей; Дистомо (10 июня 1944 г.), где были убиты 117 женщин, 111 мужчин и 53 ребенка; Вианнос (14-16 сентября 1943 г.), где был убит 461 житель; Комменос (16 августа 1943 г.), где были убиты 317 жителей (включая 97 младенцев и детей и 119 женщин); Канданос (3 июня 1941 г.), где были казнены 180 жителей; Хортиатис (2 сентября 1944 г.), где в деревенской пекарне и школе заживо сгорели 149 человек!

Несвоевременные долги

Вышеупомянутые преступные деяния составляют первую часть немецкого долга перед Грецией, а точнее, компенсаций, утвержденных Парижской конференцией (1946 г.) для пострадавших. По данным Межпартийного комитета греческого парламента (2016 г.), сумма компенсаций составляет 107 миллиардов евро, а с учетом процентов в настоящее время достигает 1 триллиона евро. Германия выплатила всего 115 миллионов марок, и то только определенным категориям пострадавших.

Вторая часть долга Германии перед родиной — это компенсация за разрушение инфраструктуры, дорожной и железнодорожной сети, портов, аэропортов, Коринфского канала, 74% торговых судов и 95% пассажирских судов, а также за разграбление производства. Парижская конференция вновь приняла решение о репарациях в размере 6,7 миллиарда долларов, которые с учетом процентов сегодня составляют 595 миллиардов евро, при этом Германия выплатила всего 20 миллионов долларов.

Третий этап — погашение оккупационных кредитов, сумма которых составляет от 100 до 506 миллиардов евро, а также завершение погашения государственного долга Германии путем возвращения бесценных 8500 археологических находок и 460 картин, украденных в результате войны.

В то же время Германия утверждает, что вопрос был урегулирован Лондонским соглашением (1953 г.), после того как выплата репараций была приостановлена, соглашением 1960 года, согласно которому Германия выплатила Греции 115 миллионов марок в качестве компенсации, считая, что это покрыло ее обязательства, и договором «2+4» (1990 г.) о воссоединении Германии, который, по мнению Берлина, положил конец всем претензиям.

Следует отметить, что нацистский режим признал долг по оккупационному займу после того, как начал выплачивать свои платежи. Этот факт является самым веским аргументом Греции, поскольку доказывает, что это был не военный трофей, а кредитное соглашение, так как если военные репарации можно считать политическим вопросом, то межгосударственный заем — это финансовое обязательство, которое не исчезает бесследно.

Помимо отрицания Германией своих долгов, существует также вопрос морали, оскорбления жертв Холокоста: виновники преступлений так и не были наказаны, а некоторые даже занимали государственные должности.

Справедливость восторжествует!

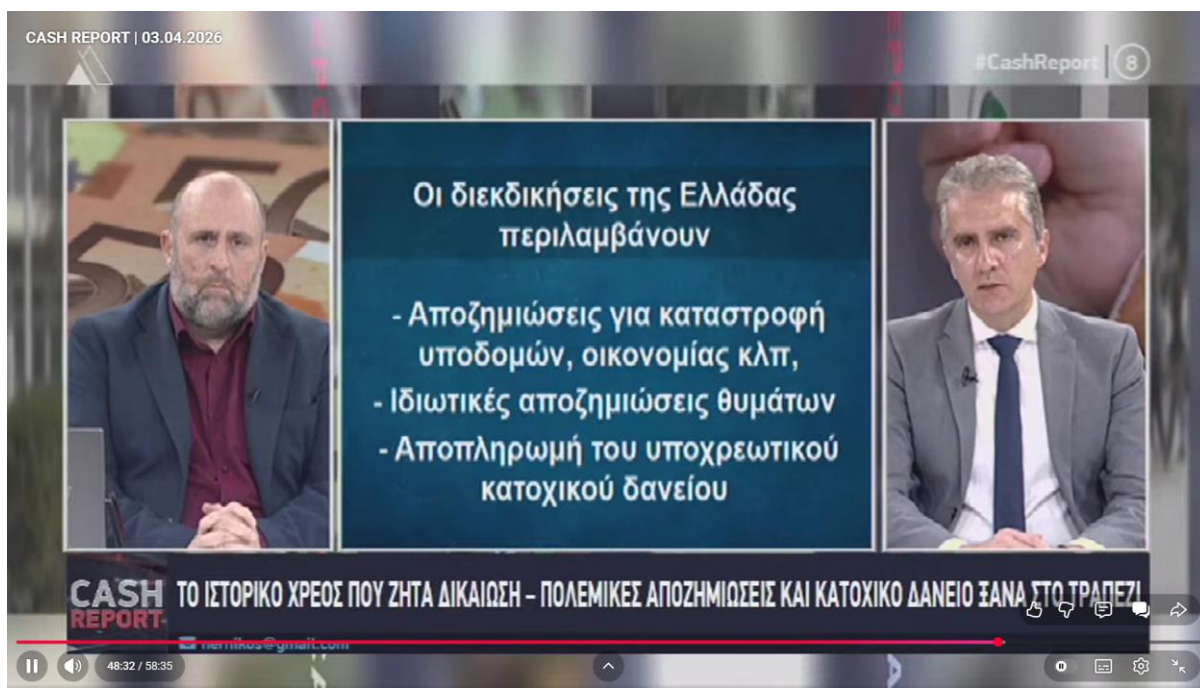
В то же время, когда после апелляции потерпевших (например, организации «Дистомо») был вынесен обвинительный приговор по делам о преступлениях и суд присудил компенсацию, исполнение решения предусматривало арест немецкой недвижимости в Греции. Однако для ареста требуется подпись министра юстиции, а ни одно греческое правительство до настоящего времени эту подпись не дало...

В то же время Германия подала апелляцию в Италию, куда бежали жертвы операции «Дистомо», с требованием исполнения решения о конфискации немецкого имущества, и Международный суд в Гааге вынес решение в пользу Германии, постановив, что иммунитет государств сохраняется, даже если речь идет о военных преступлениях! Таким образом, это решение временно нанесло огромный удар по индивидуальным апелляциям.

Однако В 2014 году Конституционный суд Италии вынес историческое решение, согласно которому Гаагское постановление не может применяться в Италии, если оно нарушает права жертв на получение справедливости. Это вновь открыло путь для подачи исков в Италии, где рассматриваются десятки аналогичных дел.

Спустя семьдесят пять лет после немецкого вторжения на нашу родину требование жертв и их потомков, а также всех греческих мужчин и женщин о справедливости остается непоколебимым. В то же время, репарации являются моральным и политическим долгом институтов в Германии, Греции и везде, где существует такое требование. Никакие интересы и никакая целесообразность не могут помешать справедливости!

Интервью на телеканале DELTA Thrace о несвоевременном требовании греческих женщин и мужчин о немецких репарациях и компенсациях.

https://youtu.be/CaWjAfgUa_4

Αγαπητοί φίλοι,

Παρατίθεται άρθρο του διακεκριμένου Έλληνα ιστορικού **Θεοφάνη Μαλκίδη**, γνωστού μαχητή για το ζήτημα μας αναγνώρισης μας Γενοκτονίας των Ελλήνων

μας Ανατολής, με θέμα **«Η διαρκής απαίτηση για δικαιοσύνη για τα εγκλήματα στην κατοχή 1941-1944»**

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

Η διαρκής απαίτηση για δικαιοσύνη για τα εγκλήματα στην κατοχή 1941-1944

«Στη μνήμη της γιαγιάς μου Αικατερίνης Μαλκίδου, η οποία πέθανε από τα βασανιστήρια που υπέστη από τους Γερμανούς. Έβρος 1941».

Η συμπλήρωση ογδονταπέντε ετών, την 6η Απριλίου, από την εισβολή των Γερμανών και των συμμάχων τους στην Ελλάδα, αποτελεί εκτός από την υπόμνηση της αντιστασιακής ελληνικότητας από τη Βόρειο Ήπειρο, μέχρι τα Οχυρά και την Κρήτη και μία υπενθύμιση της συνέχειας του αγώνα για την απόδοση δικαιοσύνης προς τα εκατοντάδες χιλιάδες θύματα της κατοχής.

Τα εγκλήματα στην κατεχόμενη Ελλάδα αποτελούν, τηρουμένων των χωρικών και πληθυσμιακών αναλογιών, τα μεγαλύτερα του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Οι γερμανικές, ιταλικές, βουλγαρικές δυνάμεις, σε συνεργασία με τους ελληνόφωνους και άλλους συνεργάτες τους, μετέτρεψαν την Ελλάδα σε ένα διαρκές Ολοκαύτωμα. Βρέφη, παιδιά, ηλικιωμένοι, γυναίκες, βιάστηκαν, βασανίστηκαν, δολοφονήθηκαν, κάηκαν, ενώ οι οικίες, ακόμη και τα κοιμητήρια, καταστράφηκαν ολοσχερώς.

Πάνω από 300.000 Ελληνίδες και Έλληνες πέθαναν από την πείνα μετά την επίσχεση και κατάσχεση τροφίμων από τους κατακτητές το χειμώνα του 1941-1942, ενώ μέχρι το τέλος της κατοχής καταγράφηκαν άλλοι 300.000 θάνατοι από την πείνα, τις ασθένειες, τις σφαγές, με αποτέλεσμα ο πληθυσμός της πατρίδας μας να μειωθεί κατά 13,5%.

Οι Γερμανοί (αλλά και οι Ιταλοί, οι Βούλγαροι και οι συνεργάτες τους) κατέστρεψαν 1.770 πόλεις και χωριά στα εκατοντάδες ολοκαυτώματα, ανάμεσά τους, των Καλαβρύτων (13 Δεκεμβρίου 1943), όπου εκτελέστηκαν 1436 άμαχοι, του Διστόμου (10 Ιουνίου 1944), όπου σφαγιάστηκαν 117 γυναίκες, 111 άντρες και 53 παιδιά, της Βιάννου (14-16 Σεπτεμβρίου 1943), όπου σφαγιάστηκαν 461 κάτοικοι, του Κομμένου (16 Αυγούστου 1943), όπου δολοφονήθηκαν 317 κάτοικοι (ανάμεσά τους 97 βρέφη και παιδιά και 119 γυναίκες), της Κανδάνου (3 Ιουνίου 1941), όπου εκτελέστηκαν 180 κάτοικοι, του Χορτιάτη (2 Σεπτεμβρίου 1944) όπου 149 άνθρωποι κάηκαν ζωντανοί μέσα στον φούρνο και το σχολείο του χωριού!

Οι απαράγραπτες οφειλές

Από τις παραπάνω εγκληματικές πράξεις προκύπτει το πρώτο σκέλος των γερμανικών οφειλών προς την Ελλάδα και πιο συγκεκριμένα οι αποζημιώσεις που βεβαιώθηκαν από τη Διάσκεψη των Παρισίων (1946) για τα θύματα. Σύμφωνα με την Διακομματική Επιτροπή της Βουλής των Ελλήνων (2016) οι αποζημιώσεις ανέρχονται στα 107 δισ. ευρώ και μαζί με τόκους φτάνουν σήμερα το 1 τρις ευρώ. Η Γερμανία, έχει καταβάλει μόνο 115 εκατ. μάρκα και αυτά μόνο σε ορισμένες κατηγορίες θυμάτων.

Το δεύτερο σκέλος του χρέους της Γερμανίας προς την πατρίδα μας είναι οι αποζημιώσεις για την καταστροφή των υποδομών, του οδικού και σιδηροδρομικού δικτύου, των λιμανιών, των αεροδρομίων, της διώρυγας της Κορίνθου, του 74% των εμπορικών πλοίων και το 95% των επιβατικών, της λεηλασίας της παραγωγής. Πάλι η Συνδιάσκεψη των Παρισίων, αποφάσισε επανορθώσεις 6,7 δισ. δολαρίων, που με τους τόκους ανέρχονται σήμερα σε 595 δισ. ευρώ, με τη Γερμανία να έχει καταβάλει μόνο 20 εκατ. δολάρια.

Το τρίτο σκέλος είναι η αποπληρωμή των κατοχικών δανείων, που κυμαίνονται από 100 μέχρι 506 δισ. ευρώ, ενώ η οφειλή της Γερμανίας ολοκληρώνεται με την επιστροφή των ανεκτίμητης αξίας 8.500 αρχαιολογικών θησαυρών και 460 πινάκων που εκλάπησαν.

Την ίδια στιγμή η Γερμανία υποστηρίζει ότι το θέμα έχει κλείσει με τη συμφωνία του Λονδίνου (1953), αφού οι επανορθώσεις ανεστάλησαν, με τη συμφωνία του 1960, με την οποία η Γερμανία κατέβαλε 115 εκατομμύρια μάρκα στην Ελλάδα ως αποζημίωση, θεωρώντας κάλυπτε τις υποχρεώσεις της και με τη συνθήκη «2+4»

(1990), για την επανένωση της Γερμανίας, με την οποία το Βερολίνο θεωρεί ότι έθεσε τέλος σε κάθε απαίτηση.

Εδώ θα πρέπει να αναφερθεί ότι το Ναζιστικό καθεστώς είχε αναγνωρίσει το χρέος του κατοχικού δανείου, αφού είχε αρχίσει να αποπληρώνει τις δόσεις του. Αυτό το γεγονός αποτελεί το ισχυρότερο επιχείρημα της Ελλάδας, καθώς αποδεικνύει ότι δεν επρόκειτο για πολεμική λεία, αλλά για δανειακή σύμβαση, αφού αν οι πολεμικές αποζημιώσεις μπορούν να θεωρηθούν πολιτικό ζήτημα, ένα διακρατικό δάνειο είναι μια οικονομική υποχρέωση που δεν εξαφανίζεται.

Επιπλέον της άρνησης της Γερμανίας για τις οφειλές της, υπάρχει και το ζήτημα της ηθικής, της ύβρεως για τα θύματα των ολοκαυτωμάτων: οι υπαίτιοι των εγκλημάτων δεν τιμωρήθηκαν ποτέ, ενώ ορισμένοι κατέλαβαν και δημόσια αξιώματα.

Δικαιοσύνη τώρα!

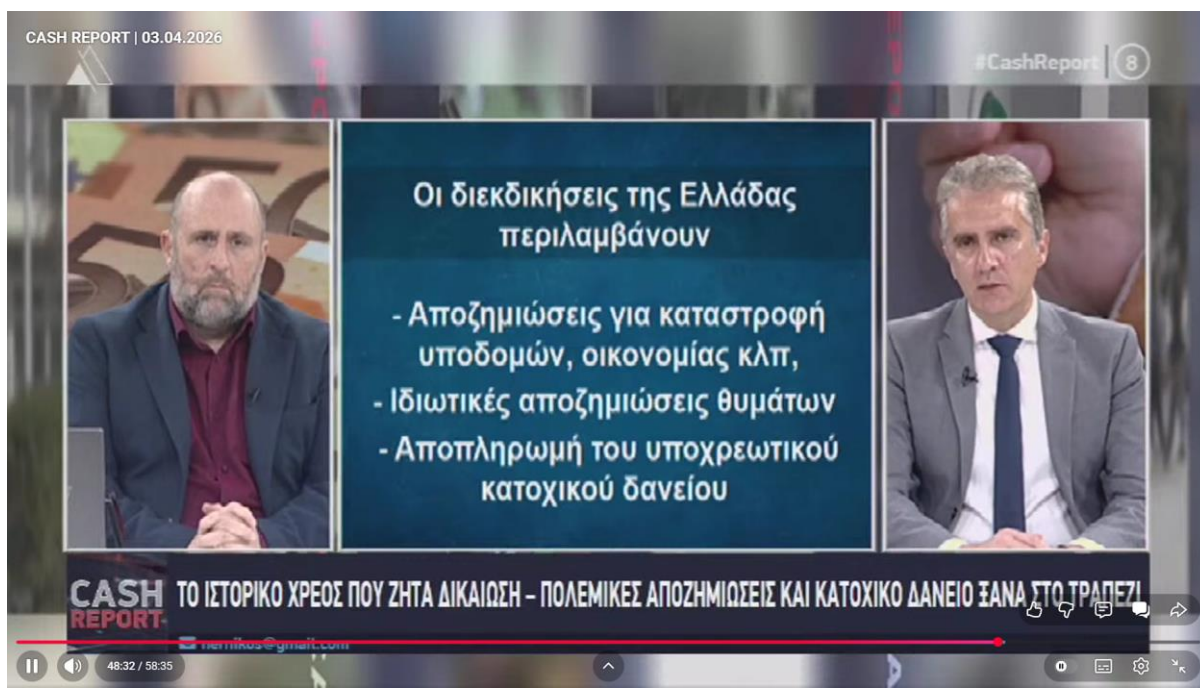
Την ίδια στιγμή, όταν μετά από προσφυγή θυμάτων (π.χ Δίστομο), υπήρξε καταδίκη για τα εγκλήματα και το δικαστήριο επιδίκασε αποζημιώσεις, η εκτέλεση της απόφασης προέβλεπε κατάσχεση γερμανικών ακινήτων στην Ελλάδα. Ωστόσο για την κατάσχεση απαιτείται η υπογραφή του Υπουργού Δικαιοσύνης και καμία ελληνική κυβέρνηση μέχρι σήμερα δεν έχει δώσει αυτή την υπογραφή....

Ταυτόχρονα, η Γερμανία προσέφυγε κατά της Ιταλίας, όπου τα θύματα του Διστόμου είχαν καταφύγει και εκεί για την εκτέλεση της απόφασης κατάσχεσης γερμανικών ακινήτων και το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης δικαίωσε τη Γερμανία, κρίνοντας ότι η ετεροδικία των κρατών υπερισχύει, ακόμη και αν πρόκειται για εγκλήματα πολέμου! Έτσι η απόφαση αποτέλεσε, προσωρινά, τεράστιο πλήγμα για τις ατομικές προσφυγές.

Ωστόσο το 2014, το Συνταγματικό Δικαστήριο της Ιταλίας εξέδωσε μια ιστορική απόφαση κρίνοντας ότι η απόφαση της Χάγης δεν μπορεί να εφαρμοστεί στην Ιταλία, αν παραβιάζονται τα δικαιώματα των θυμάτων να ζητήσουν δικαιοσύνη. Και έτσι άνοιξε ξανά ο δρόμος για διεκδικήσεις στην Ιταλία, όπου εκκρεμούν δεκάδες σχετικές υποθέσεις.

Ογδονταπέντε χρόνια μετά την εισβολή των Γερμανών στην πατρίδα μας, το αίτημα, των θυμάτων και των απογόνων τους καθώς και όλων των Ελληνίδων και των Ελλήνων για δικαιοσύνη, παραμένει απαράγραπτο. Ταυτόχρονα οι επανορθώσεις αποτελούν ηθική και πολιτική υποχρέωση των θεσμών στη Γερμανία, την Ελλάδα και όπου άλλου υπάρχει απαίτηση. Κανένα συμφέρον και καμία σκοπιμότητα δεν μπορούν να εμποδίσουν τη δικαιοσύνη !

Η συνέντευξη για την απαράγραπτη απαίτηση των Ελληνίδων και των Ελλήνων, για τις γερμανικές επανορθώσεις και αποζημιώσεις, στον τηλεοπτικό σταθμό ΔΕΛΤΑ Θράκης.

https://youtu.be/CaWjAfgUa_4

